

S E N T È N C I A

Magistrats Srs.
Josep Maria PIJUAN CANADELL
Enric ANGLADA FORS
Anna ESTRAGUÉS ARMENGOL

Andorra la Vella, vint-i-cinc de juliol del dos mil divuit.

VIST en judici oral i públic pel Tribunal de Corts la Causa núm. 6000139/2016, seguida pels presumptes delictes major d'amenaques condicionals i menors de maltractaments en l'àmbit domèstic i lesions doloses.

Acusat: I., nascut el 12 de desembre de 1979 a Kairouan, Tunísia, fill d'Ahmed i de Mabrouka, de nacionalitat tunisiana resident al Principat, amb antecedents penals, en llibertat provisional en la present causa, defensat pel Lletrat Sr. Jesús BETRIU COMA.

Part acusadora: el Ministeri Fiscal representat pel Sr. Ivan ALIS SALGUERO.

Magistrat Ponent Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

RESULTANT PRIMER. SÓN FETS PROVATS I AIXÍ ES DECLARA: l'acusat I. N., nascut el 12 de desembre de 1979, de nacionalitat tunisiana, resident al Principat i amb antecedents penals no computables a efectes de reincidència, la nit del 16 al 17 de desembre del 2012 es trobava al domicili radicat a la vila d'Andorra la Vella, domicili que compartia amb la seva parella sentimental R. E. C. P., amb qui havia iniciat la relació sentimental el mes d'abril del mateix any.

En un moment donat, entre l'acusat i la seva parella s'inicià una discussió en el curs de la qual l'acusat va agafar a R. E. C. P. fortament dels canells, donant-li cops amb la mà oberta a les galtes i un cop al cap en fer-la colpejar contra la porta d'un armari, resultant R. E. C. P. amb una lesió consistent en un hematoma a nivell frontal, presentant també dolor a la palpació en ambdós malars, lesió que va precisar una primera assistència mèdica per la seva curació.

Igualment, en el curs de la discussió l'acusat I. N. li digué a R. E. C. P. *que si volia truqués a la Policia però que si la trucava i el detenien, quan sortís aniria a matar-la.*

R. E. C. P. ha renunciat a res reclamar pels fets d'autes.

RESULTANT SEGON. El Ministeri Fiscal, en la qualificació provisional, considerarà els fets com a constitutius d'un delictes major d'amenaques condicionals tipificat a l'article 140, un delictes menor de maltractaments en l'àmbit domèstic tipificat a l'article 114.1 i un delictes menor de lesions doloses tipificat a l'article 113.1, tots ells del Codi Penal, dels quals estima responsable penalment en concepte d'autor a l'acusat I. N., sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, sol·licitant per l'acusat la pena única de vuit mesos de presó, amb

un termini de suspensió de la condemna de quatre anys, pel delictes major d'amenaques condicionals i pel delictes menor de lesions doloses, i la pena de sis mesos de presó condicional, amb un termini de suspensió de la condemna de dos anys, pel delictes menor de maltractaments en l'àmbit domèstic, així com el pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil i de conformitat amb el que disposa l'article 18 del Codi de Procediment Penal, el Ministeri Fiscal demanà la condemna de l'acusat a indemnitzar a la Caixa Andorra de Seguretat Social en la quantitat de 61,47 euros en concepte de prestacions mèdiques i laborals abonades per compte de R. E. C. P., havent aquesta renunciat a les accions penals i civils al seu abast.

En l'acte del judici oral el Ministeri Fiscal reiterà i elevà a definitives les seves conclusions provisionals, amb la modificació de sol·licitar que la pena de presó única de vuit mesos condicional sigui imposada qualificada a no entrar en contacte amb la víctima durant 4 anys, i que la pena de sis mesos de presó condicional també sigui imposada qualificada a no entrar en contacte amb la víctima durant 4 anys, amb un termini de suspensió de la condemna de quatre anys, sol·licitant també que s'imposi a l'acusat, pel delictes menor maltractament en l'àmbit domèstic, la pena complementaria de prohibició d'entrar en contacte amb la víctima durant vuit anys.

El Ministeri Fiscal també modificà la seva qualificació provisional en quan a la responsabilitat civil doncs entenia que la renúncia de R. E. C. P. no era vàlida, per estar viciada per la situació inherent a la pròpia situació de violència de gènere, motiu pel qual el Ministeri Fiscal sol·licitava la condemna de l'acusat a indemnitzar a R. E. C. P. en les quantitats de 2.500 euros en concepte de *Pretium doloris* i 20,49 euros en concepte de despeses mèdiques no abonades per la Caixa Andorra de Seguretat Social (C.A.S.S.), i que es deixés pel període d'execució

de sentència qualsevol despesa de les intervencions psicològiques posteriors.

RESULTANT TERCER. La Defensa de l'acusat, en el seu escrit de qualificació provisional, manifestà que no compatia l'exposició de fets i tipificació efectuades pel Ministeri Fiscal, doncs el seu defensat mai va amenaçar, maltractar ni colpir a R. E. C. P., procedint la lliure absolució de l'acusat doncs no era responsable de cap delictes, per la qual cosa sol·licitava la seva lliure absolució, no havent-hi lloc a responsabilitat civil.

En l'acte del judici oral la Defensa de l'acusat va ratificar l'escrit de qualificació provisional, fent notar que R. E. C. P. quan va renunciar a les accions penal i civil i quan va fer la seva ratificació actuà aconsellada per la seva advocada.

CONSIDERANT PRIMER. Els fets declarats provats constitueixen:

Primer. Un delictes menor de maltractaments en l'àmbit domèstic de l'article 114.1 del Codi penal, atesa la relació de parella sentimental entre l'autor, l'acusat I. N., i la víctima, R. E. C. P., relació que mantenien des de feia uns vuit mesos, els quatre darrers mesos compartint domicili, i que era anàloga a la relació conjugal.

Segon. Un delictes menor de lesions doloses que han requerit d'assistència mèdica per a la seva curació, de l'article 113.1 del Codi penal, doncs consta acreditat que R. E. C. P., a conseqüència del maltractament d'obra de que fou víctima per part de l'acusat, sofri una lesió consistent en un hematoma a nivell frontal, presentant també dolor a la palpació en ambdós malars, com resulta acreditat per l'informe forense que consta als folis 30 a 33, emès arran de l'examen de la víctima efectuat pel metge forense el mateix dia del fets, i reiterat en l'informe forense final (foli 178).

Tercer. Un delict major d'amenaques condicionals, tipificat a l'article 140 del Codi penal, doncs la frase proferida per l'acusat en el curs de la discussió, dirigida a la seva parella sentimental, suposava l'anunci d'un mal greu per a la seva vida o integritat física, futur, injust, possible i susceptible d'infondre-li gran temor, essent malauradament freqüent en els casos de violència de gènere que l'agressor adverteixi a la víctima amb causar-li greus mals per a la seva vida o integritat física si denuncia els fets a la policia, el que converteix l'amenaça en condicional.

CONSIDERANT SEGON. L'acusat I. N. és penalment responsable en concepte d'autor dels delictes major d'amenaques condicionals i menors de maltractaments en l'àmbit domèstic i lesions doloses, per haver realitzat personalment els fets punibles, de conformitat amb allò que disposen els articles 20 i 21 del Codi Penal, resultant la seva participació de la prova practicada.

Cal dir, en primer lloc, que la Jurisprudència té abastament declarat que la sola manifestació de la víctima val com a prova de càrrec per desvirtuar el dret fonamental a la presumpció d'innocència sempre i quan no hi hagi raons objectives que li restin credibilitat, doncs la vigència en el procediment penal andorrà del principi de lliure valoració de la prova, segons el que disposa l'article 160 del Codi de Procediment Penal, exclou l'apoteagma *testis unus, testis nullus* apoteagma que no té cap eficàcia en el procediment penal. En tot cas, el testimoni de la víctima haurà de sotmetre's a contradicció de les parts i haurà de ser ponderat pel Tribunal tenint en compte l'absència en la víctima de qualsevol mòbil de ressentiment o enemistat vers l'acusat que pugui comprometre la seva credibilitat, l'existència de dades objectives perifèriques que el reforcin i la persistència i fermesa de la víctima en la seva declaració incriminatòria, reiterada en el temps i sense ambigüitats ni contradiccions,

En el present cas, l'acusat sempre ha negat els fets, reconeixent solament que ell es limità a agafar a R. E. C. P. dels braços, o potser dels canells, per apartar-la ja que ella no el deixava marxar da casa, i que el cop amb la porta fou al moment d'obrir la porta per marxar i que va ser involuntari (declaració al Servei de Policia, foli 25, i en el mateix sentit a la Batllia, folis 51-52). Al judici oral, l'acusat reiterà que no era cert que la pegués, ni que l'agafés de les mans ni li donés un cop al cap, que el cop al cap se'l va donar amb la porta quan va obrir la porta amb força, i que ell només la va agafar dels canells per poder sortir del pis però no la va agafar amb força.

La víctima R. E. C. P. al Servei de Policia, el mateix dia dels fets, declarà que varen discutir i que l'acusat la va agafar fortament pels canells per apartar-la, i que en altre moment la va agafar pel cap i la va colpejar contra un armari (folis 10 i 11), a la Batllia també declarà que la va agafar amb les dues mans pel cap i la va llençar contra la porta de l'armari, fent-li picar el seu cap contra l'armari (foli 63). Al judici oral va reiterar que l'acusat la va agafar pel cap i la va pegar contra la seva front, que durant al discussió la va agafar fortament pels canells i que no era cert que ella és dones el cop al cap amb una porta.

Les manifestacions de R. E. C. P. contenen amb corroboracions objectives com són l'informe forense que consta als folis 30 a 33 que, com ja s'ha indicat, fou efectuat el mateix dia del fets, i les declaracions al judici oral dels agents del Servei de Policia. L'agent núm. PO293 manifestà que a nivell físic recordava que la dona presentava alguna marca a la cara, remetent-se al que va escriure a l'informe on, efectivament, hi consta que *la Sra. R. E. C. P. presenta vermellor a les galtes com també a la cella esquerra* (foli 8). L'agent PO363 manifestà que recordava la denunciante presentava algun cop a l'alçada de la front i vermelló a les galtes, i l'agent número PO370 que varen veure a la dona amb la cara vermella i cop a la front.

També constitueix una corroboració objectiva l'informe de l'Equip d'Atenció Integral a la Dona víctima de violència de gènere, ratificat en l'acte del judici oral per les seves autores, l'Educadora Social núm. 3 i la Psicòloga núm. 3. En dit informe es refereix que R. E. C. P. presentava a la data de l'informe, 8 d'agost del 2013, el denominat Síndrome d'Estocolm que és una barreja de por extrema i dependència amorosa que pateixen les víctimes de violència de gènere dins de la parella, i que en el cas de R. E. C. P. aquesta síndrome era molt evident durant les primeres entrevistes (foli 162).

En posterior informe es refereix que no fou fins el mes de juny del 2014 que R. E. C. P. va ser donada d'alta del recurs que rebia per part de l'Equip d'Atenció a la Violència de Gènere i Domèstica, que es correspon amb l'antic Equip d'Atenció Integral a la Dona víctima de violència de gènere (foli 191).

Certament consta que després de la denuncia R. E. C. P. i l'acusat varen reprendre la relació fins l'abril del 2013, tot i que en l'aute de processament de data 20 de març del 2013 li havia estat imposada a l'acusat, com a condició a la seva llibertat provisional, la prohibició d'entrar en contacte amb R. E. C. P. (foli 98), i així ho té reconegut R. E. C. P. tant a la Batllia com al judici oral, i consta al foli 103 una felicitació pel dia de Sant Valentí que R. E. C. P. li va enviar a l'acusat.

Aquest fet de reprendre la relació, relació que R. E. C. P. a la seva declaració a la Batllia feta en data 9 de maig del 2013 qualificà de relació sentimental amb caràcter intermitent, afegint que i que ara es trobava *en fase de deixar definitivament la relació* (foli 140), no és sinó expressió de una situació de dependència emocional de la víctima que es dona amb molta freqüència en els casos de violència de gènere. Cal recordar que l'Equip d'Atenció Integral a la Dona víctima de violència de gènere aprecià en R. E. C. P. el denominat Síndrome d'Estocolm.

Pel que fa al delicte major d'amenaques condicionals la prova també s'integra per les manifestacions de R. E. C. P., qui ja des de la seva primera declaració al Servei de Policia ha mantingut que l'acusat li digué que si trucava a la policia i el detenien, quan sortís aniria per a ella i la mataria. Els agents que han comparegut al judici oral avalen aquestes manifestacions de R. E. C. P.. Així, l'agent PO293 declarà que no recordava si li va dir al moment o després, però sí que va escriure que ella va dir que l'havien amenaçat de mort, l'agent núm. PO363 declarà que estava molt atemorida i plorant, i l'agent número PO370 que estava plorant, molt nerviosa i angoixada.

CONSIDERANT TERCER. No concorren en acusat circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal.

En atenció a la no concurrència de circumstàncies modificatives i atès les penes assenyalades als delictes major i menor ans definits, fent ús el Tribunal de la facultat que li atorguen els articles 56 i 58.3 del Codi Penal, imposa a l'acusat I. N. pel delicte major d'amenaques condicionals i pel delicte menor de lesions doloses la pena única de vuit mesos de presó condicional qualificada a no entrar en contacte amb R. E. C. P. durant el mateix termini de suspensió de la condemna que es fixa en quatre anys, i pel delicte menor de maltractaments en l'àmbit domèstic la pena de sis mesos de presó condicional, igualment qualificada a no entrar en contacte amb R. E. C. P. durant el mateix termini de suspensió de la condemna que es fixa en quatre anys.

En l'acte del judici oral el Ministeri Fiscal, modificant el seu escrit de qualificació provisional, sol·licità la imposició a l'acusat de la pena complementària de prohibició d'entrar en contacte amb la víctima durant el període de vuit anys, pel delicte menor maltractament en l'àmbit domèstic.

Consten en autes repetits intents de l'acusat de reprendre la relació amb R. E. C. P., i en són mostra les nombroses trucades per telèfon de l'acusat relacionades als folis 104 a 137, però les darreres trucades són del mes abril del 2013, concretament del dia 14 d'abril (foli 137), i la mateixa víctima ha manifestat que des de l'any 2015 no s'ha produït cap incident, per la qual cosa el Tribunal entén que la pena complementària no està suficientment justificada, per innecessària, doncs estima que la protecció a la víctima troba suficient eficàcia en les penes de presó condicional qualificada a no entrar en contacte amb la víctima durant quatre anys.

CONSIDERANT QUART. Atès que la víctima ha renunciat a res reclamar, no hi ha lloc a exigir responsabilitat civil.

El Ministeri Fiscal en la seva qualificació provisional no va exercir acció civil en interès de la víctima R. E. C. P. perquè havia renunciat a les accions penals i civils al seu abast. Malgrat això, en l'acte del judici oral el Ministeri Fiscal modificà la seva qualificació provisional doncs entenia que la renúncia de R. E. C. P. no era vàlida, per estar viciada per la situació inherent a la pròpia situació de violència de gènere, motiu pel qual el Ministeri Fiscal sol·licitava la condemna de l'acusat a indemnitzar a R. E. C. P. en les quantitats de 2.500 euros en concepte de *Pretium doloris* i 20,49 euros en concepte de despeses mèdiques no abonades per la Caixa Andorra de Seguretat Social (C.A.S.S.), i que es deixés pel període d'execució de sentència qualsevol despesa de les intervencions psicològiques posteriors.

Examinats els autes se'n desprèn que R. E. C. P. en data 25 d'abril del 2013 presentà a la Batllia escrit de data 23 del mateix mes, signat per ella, en el que manifestava que *renuncia a totes les accions penals que li puguin correspondre contra el Sr. I. N. en relació als fets d'autes, demanant en allò que sigui necessari que es consideri retirada la denuncia formulada contra el referit senyor,*

doncs no contribueix a una millora del meu estat anímic formar part activa en el present procediment, sense perjudici de que la causa prossegueixi fins a l'obtenció d'una resolució ferma (foli 102). La redacció de l'escrit permet concloure que R. E. C. P. comptà amb assessorament jurídic, fet que es veu confirmat per la signatura d'una lletrada que consta en el mateix escrit.

Posteriorment, en data 9 de maig del 2013 R. E. C. P. comparegué a la Batllia, assistida de la seva advocada, i manifestà que renunciava a les accions civil i penals i sol·licità que es deixés sense efecte la prohibició d'entrar en contacte imposada a I. N. envers la declarant i que el Tribunal competent acordés l'arxiu de les actuacions (foli 141).

I al judici oral R. E. C. P. manifestà que ella va renunciar el 25 d'abril, que ho va fer assistida del seu advocat que ella havia escollit i que sabia el que feia i va renunciar, que recordava que va venir amb la seva advocada i que va ratificar la renúncia.

Vist aquests antecedents, el Tribunal entén que no es pot considerar que la renúncia feta per de R. E. C. P. a les accions penals i civils no es pugui tenir per vàlidament efectuada per causa d'un vici de la voluntat doncs, a més a més de reiterada, R. E. C. P. la va fer degudament aconsellada i assistida per la seva advocada que entenem que no es limità a signar l'escrit, doncs hi ha motius raonables per creure que la mateixa advocada va redactar l'escrit, i la mateixa advocada va acompanyar i assistir a R. E. C. P. quan va comparèixer a la Batllia en data 9 de maig del 2013 per ratificar l'escrit de renúncia (foli 140).

Així doncs, tenint per vàlida la renúncia de R. E. C. P. a res reclamar, no hi ha lloc a fer cap pronunciament en matèria de responsabilitat civil respecte de dita víctima.

Per contra, l'acusat haurà d'indemnitzar a la Caixa Andorra de Seguretat Social en la quantitat de 61,47 euros en concepte de

prestacions mèdiques i laborals abonades per compte de R. E. C. P., amb els interessos legals fins al seu total pagament.

CONSIDERANT CINQUÈ. D'acord amb el que disposen els articles 174 i 175 del Codi de Procediment Penal, ha d'imposar-se a l'acusat el pagament de les despeses processals causades.

V I S T : les disposicions legals aplicables al present cas, el Tribunal de Corts,

D E C I D I M :

CONDEMNAR l'acusat I. N. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delicte major d'amenaques condicionals, un delicte menor de maltractaments en l'àmbit domèstic i un delicte menor de lesions doloses, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal.

Imposem a l'acusat I. N. pel delicte major d'amenaques condicionals i el delicte menor de lesions doloses la pena de VUIT (8) MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL QUALIFICADA a no entrar en contacte amb R. E. C. P. durant el termini de suspensió de la condemna que es fixa en quatre anys, i pel delicte menor de maltractaments en l'àmbit domèstic li imposem la pena de SIS (6) MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL QUALIFICADA a no entrar en contacte amb R. E. C. P. durant el mateix termini de suspensió de la condemna que es fixa en quatre anys.

Condemnem a l'acusat al pagament de les despeses processals causades i a que, en concepte de responsabilitat civil, indemnitzi a la Caixa Andorra de Seguretat Social (C.A.S.S.) en la quantitat de 61,47 euros, amb els interessos legals fins al seu total pagament.

Contra aquesta resolució les parts poden interposar recurs d'apel·lació per davant d'aquest Tribunal de Corts, en el termini de quinze dies següents a la seva notificació.

Així per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.